

Tres cartes per dir-te adeu

12/06/23

Estimat Pau,

Ha començat el bon temps. Les copes dels arbres tornen a ser florides. El sol ens visita més a menut, es queda fins tard donant-nos carícies a la cara. La jaqueta és amagada dins l'armari. I potser jo m'he amagat amb ella. Perquè d'ençà que ja no hi ets, tot és fosc com si la meua felicitat estigués amagada a un calaix. Com si hagués adoptat la personalitat d'una ombra perduda, d'una sonata trista. Des que ja no hi ets, ma mare em pregunta com estic, si em trobo millor. Em comprèn, diu que el dol que tinc és normal. Tant de bo em compregués de veritat, ella no sap el que se sent, no sap què és sentir un buit al pit quan escolto el teu nom.

Fa mesos que te'n vas anar, però per mi sembla ahir quan érem els dos junts a la plaça del poble parlant de què havíem fet el cap de setmana i que faríem el següent. O quan anàvem a la biblioteca a estudiar i de tant en tant em deies com anava de guapa. Aquell dia que vam anar a sopar a *Can Rodon* per Nadal. Riures esperant el bus a la parada del costat de l'església... Cap lloc és igual sense tu, Cabrera no és igual sense tu.

Encara recordo aixecar-me al matí d'aquell diumenge, havíem quedat a la tarda. Et vaig escriure, però mai vas contestar. Cap al migdia em va trucar el teu pare, el divertit del Jordi, que aquell dia no transmetia l'alegria de sempre. Semblava que s'hagués fos com una llum, que s'hagués apagat com una espelma. Llavors va dir-ho, va dir el que pensava que mai diria.

- El Pau ha tingut un accident. Estem ara a l'hospital. Els metges ens acaben de dir que - va fer una pausa per agafar aire - és mort, Jana. Anava amb la moto i... S'ha xocat de cara amb un cotxe - se'l va sentir sanglotar- Demà serà el tanatori, espero veure't allà. A ell li hauria agradat.

Vaig sentir com em queia el món a sobre. Vaig plorar com mai ho havia fet. No podia parar de consumir l'aigua que bevia, ara transformada en maleïdes llàgrimes. Quin sentit té ara la vida? Quin sentit té viure si tu no ho fas?

Fa una eternitat que tot ha deixat de tenir sentit. Anar a classe per aprendre, sortir a passejar, escoltar la meua cançó preferida, veure les onades xocant violentament contra les roques.

Desitjaria tant que estiguessis aquí abraçant-me mentre m'expliques un conte. Com el d'aquella vegada quan estàvem a la platja i m'explicaves que un nen i una nena es perdien en l'espai. Tant de bo pogués parar el temps i viure en aquell dia per sempre.

T'estima molt,

Jana

26/09/23

Estimat Pau,

Avui he passat pel banc de la plaça on ens assèiem sempre. M'hi he assegut jo també. He estat una bona estona, he reflexionat i sobretot he pensat què hagués passat si aquell cotxe mai s'hagués xocat amb tu. Hauríem seguit junts i feliços. Sense cap preocupació. Ens hauríem graduat junts, ho hauríem celebrat per tot l'alt. Hauríem tingut dos fills un gos i una casa gran, tal com havíem parlat sempre. Ens hauríem fet grans junts, estimant-nos tant com abans.

Et trobo a faltar. Trobo a faltar tot de tu. Des del teu somriure tímid fins a les teves maneres peculiars d'explicar acudits. El teu aroma masculí, la teva veu greu, la teva imponent alçada, els teus ulls de color avellana... Et trobo a faltar a tu i la teva presència. A tu i només tu.

Dia darrere dia penso que avanço, però m'ensopego i torno a caure. És un camí sense sortida, un mirador sense horitzó. Com puc dir-te adeu si per mi no has marxat? Com puc dir-te adeu si no et vas acomiadar?

De vegades, somio que desperto i res ha canviat. Seguim sent dos adolescents enamorats, boigs l'un per l'altre. Altres vegades somio que era jo la que moria i tu el que patia. Aleshores, entenia que no havia de patir, ets mort i no puc fer res. Una vegada em van dir que trobar a faltar no és estar buit, és estar ple d'algú que es fa present malgrat la seva absència. Et preparen per a moltes coses durant la infància, però no a superar una mort, d'això n'aprens tu, t'espaviles i n'aprens.

Digues-me tu Pau, com se supera una mort?

T'estima molt,

Jana

18/01/24

Estimat Pau,

T'escric per acomiadar-me. Finalment, després d'un any he après que la vida segueix, que desgraciadament mai tornaràs. He de seguir caminant, construint el meu propi camí.

Estic començant a sortir amb el Biel. Sí, el teu amic. M'ha ajudat molt a superar-ho, a superar-te. Em regala tulipes els diumenges. Es preocupa per mi, m'acompanya a casa. Hi ha coses d'ell que em recorden a tu, potser perquè éreu amics, potser perquè sento que vol omplir aquell buit que vas deixar. Crec que m'agrada molt, sempre sap com animar-me. Això no vol dir que mai deixi d'estimar-te Pau, t'estimaré per sempre.

Però espero que entenguis que he de seguir endavant, que he de continuar vivint. Fins ara només el meu cos notava el temps corregut; el meu cor, en canvi, era engabiat des d'aquell diumenge. Per fi he trobat la clau per obrir-lo, perquè bategui més fort.

De vegades, m'assec a la vora del mar, tanco els ulls i penso en què bonic va ser tenir-te al meu costat. Si penso en tu ja no em dol, somric i se'm posen els ulls plorosos, de vegades ploro, però de la sort que vaig tenir de conèixer-te. Vas ser un regal que fins ara no havia apreciat. Em penedeixo de no haver-t'ho dit quan eres aquí. Em penedeixo de moltes coses, però mai d'estimar-te.

Tothom diu que tot el que ve se'n va, com la brisa d'estiu i la tempesta de primavera. Potser tenen raó. És hora de deixar-te anar, volar lliure sense rumb. Viure i no sobreviure.

Ens veiem en una altra vida,

Adeu, Pau,

Jana

Rebeka Roja